

Philippe BREYER & Catherine MATHIEU

Overleefden de aanslag in Zaventem

Catherine MATHIEU en Philippe BREYER uit Knokke-Heist vieren het leven elke dag. Hij verloor een been, zij herstelde van haar verwondingen. „Beter dat het mij als zestigjarige overkomt, dan een jongeman van twintig die zijn leven nog voor zich heeft”, zegt BREYER uit de grond van zijn hart.

‘Wij zijn geen helden. Wij zijn overlevenden’

Ilse VAN HALST

Zo guur de wind over de zeedijk schuurt, zo gezellig is de sfeer binnen. Catherine MATHIEU en Philippe BREYER stralen van levenslust. Een jaar geleden beleefden ze de meest dramatische momenten uit hun leven. „Achteromkijken heeft geen zin. We hebben het samen overleefd. Dat stemt ons positief. Van familie en vrienden mochten we zo veel steun en liefde ontvangen. Nu is het aan ons om er te zijn voor wie ons nodig heeft.”

–Jullie hadden op 22 maart 2016 net de bagage ingecheckt op de terugweg naar Las Vegas, waar jullie geregeld verblijven, toen de eerste bom ontplofte. Wat gebeurde daarna?

Catherine Mathieu•We vluchtten weg. Toen ontplofte niet ver van ons een tweede bom. Tot overmaat van ramp stortte het plafond op ons neer. Ik zag Philippe. Een been was afgescheurd, het andere ernstig gewond. Ik was gekwetst aan beide benen en aan een enkel.

Philippe Breyer•Catherine zag vele doden. Het is een mirakel dat we samen uit die hel geraakten. Het gaat om het spreekwoordelijke glas. Voor ons is dat halfvol. Vanaf de eerste minuut. Ik was immers aan het doodbloeden, maar werd gered dankzij mijn vrouw die om hulp kon roepen, dankzij een jonge militair, die een knelverband om mijn been legde, en dankzij een bloedvatenchirurg die die fatale dinsdag toevallig dienst had. We zijn hen ontzettend dankbaar. Bovendien waren enkel onze benen geraakt.

–Vragen jullie je soms af waarom dat net jullie moest overkomen?

Breyer•Het had beter kunnen zijn en het had slechter kunnen zijn. Wat als? Die vraag is niet aan ons besteed.

Mathieu•Peilen naar het waarom heeft geen zin. Dat maakt je mentaal kapot. Je kunt de klok niet terugdraaien. Dat been zal niet opnieuw aangroeien. Het leven gaat voort. De wereld stopt niet bij ons. Elke keer dat er iets goeds is, hebben wij daarvoor meer oog dan voor de ellende. Dat is onze levensfilosofie.

Breyer•Aan dit drama hielden we geen trauma over. Dat we dit samen overleefden en vanaf de eerste dag samen waren, heeft ons gesterkt. We wisten beiden hoe verschrikkelijk het was.

Catherine Mathieu en Philippe Breyer: „Vanaf de eerste dag was voor ons het glas halfvol.” © Violet Corbett Brock

Catherine vroeg me ooit of ik het er moeilijk mee heb dat ik diegene ben die een been verloor. Neen. Zij is sportiever. (*Licht zijn vrouw warm toe, n.d.r.*) Ik vond: „Liefst ik, niet jij. Jij hebt zo veel energie.”

–Markeert 22 maart 2016 een breuklijn in jullie leven?

Mathieu•Toch wel. Ons leven is veranderd. Alles is nu wat moeilijker.

Breyer•Mijn mobiliteit is sterk verminderd. Alles vraagt meer energie. Een strandwandeling zit er niet meer in, fietsen

„Bij elk voorval hebben we meer oog voor de goede kant dan voor de ellende”

lukt misschien ooit opnieuw. Catherine heeft meer werk met mij, hoewel ik probeer zo veel mogelijk onafhankelijk te zijn. Soms ben ik knorrig. Ja dus, een stuk levenskwaliteit is weg, maar dat is relatief. Het tast ons niet wezenlijk aan. Voor mijn

werk reizen we al veertig jaar de wereld rond. Dit jaar zijn we 35 jaar gehuwd. We hebben twee prachtige kinderen. We hebben een sterke basis om dit aan te kunnen. **Mathieu**•De administratieve rompslomp en talloze raadgevingen zijn vervelend. Gelukkig gaat het bij Philippe om een werkongeval. Een terreuraanslag spreekt tot de verbeelding, maar wij zijn geen helden. We hebben vrienden die een kind of een partner verloren, die kanker hebben. Zij zijn evenzeer overlevenden.

–Heeft de aanslag jullie veranderd?

Breyer•Niet fundamenteel. Wel zijn we emotioneler als we berichten lezen of beelden zien over een aanslag of een ongeluk. We weten wat die mensen beleven. Voorheen engageerde Catherine zich al in sociale werken. Toch groeide er na die aanslag nog meer inleving en solidariteit. Ook tussen onszelf, want we hebben elkaar nodig. (*Strekt de hand uit naar zijn vrouw, n.d.r.*) Ik heb jou nodig, meer dan vroeger. We kregen veel steun van familie en vrienden. Hen waarderen we nu nog meer. Vooral ik. Mijn prioriteiten liggen

nu meer op het menselijke dan op het zakelijke vlak.

Mathieu•De aanslag maakte ons niet wraakzuchtig, fanatiek of xenofob. We hoeden ons voor zwart-witdenken. Vooral in de Verenigde Staten is het soms moeilijk om dat uit te leggen.

Breyer•Terrorisme is een kwestie voor politie en gerecht, het migratieprobleem belangt iedereen aan. We kunnen met z'n allen alvast beter leren samenleven.

–Vinden jullie steun in jullie geloof?

Mathieu•Ons geloof kleurt onze levensfilosofie. Ik houd van de leuze *Aide-toi, le ciel t'aidera*. Zit niet te zitten kniezen, maar doe wat je kunt, God doet de rest.

Breyer•Geloven is danken. We gaan niet naar de mis om te vragen, maar om te danken.

Mathieu•Als we iets vragen, is het dat God ons, onze familie en vrienden voort zou beschermen, want we voelen ons erg beschermd. Kijk, we leven allebei nog.